

Sygn. akt III Ca 1183/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Lucyna Morys - Magiera

Protokolant Justyna Chojecka

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2014 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa J. C.

przeciwko J. D.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 26 maja 2014 r., sygn. akt II C 1068/12

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) z tytułu zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Lucyna Morys – Magiera

Sygn. akt III Ca 1183/14

UZASADNIENIE

Powód J. C. domagał się od pozwanego J. D. zapłaty kwoty 1 200 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 maja 2011 roku oraz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 16 grudnia 2010 roku złożył w firmie pozwanego zamówienie na bramę garażową uchylną wyposażoną w zamek tradycyjny o szerokości 2,5 m oraz wysokości 2,2 metra. Powód wywodził, iż zlecenie obejmowało także wykonanie (rozkucie) otworu oraz montaż na „piankę”; według zapewnień pozwanego brama miała zostać wykonana z solidnych (wysokogatunkowych) materiałów i miała zostać profesjonalnie wstawiona. Po wykonaniu okazało się, że zamontowana brama odbiega wymiarowo od zamówienia, wstawiona jest krzywo, nie domyka się, a jej solidność budzi daleko idące wątpliwości. Mimo wielu prób kontaktów z pozwanym, powód nie uzyskał jasnego stanowiska odnośnie wymiany bramy i prawidłowego wykonania usługi, pismem z dnia 21 kwietnia 2011 roku wezwał pozwanego do doprowadzenia towaru konsumpcyjnego do stanu zgodnego z umową, jednakże w odpowiedzi pozwany pismem z dnia 5 maja 2011 roku wskazał jedynie, że cały obrót jaki wykonuje jest zgodny z umową oraz że sprawa została do niego skierowana przez pomyłkę, nie odnosząc się z żaden sposób do podnoszonych przez powoda uchybień. Powód podnosił, iż pismem z dnia 16 maja 2011 roku z uwagi na brak jakichkolwiek działań ze strony pozwanego odstąpił od umowy z dnia 16 grudnia 2010 roku wzywając jednocześnie

pozwanego do zwrotu zapłaconej kwoty 1 200 zł oraz do demontażu bramy i przywrócenia rozkutyh ścian do stanu sprzed montażu na jego koszt.

Nakazem zapłaty z dnia 30 czerwca 2011 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VIII Nc 3958/11 uwzględniono powództwo w całości.

Pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty zarzucając, że brama wbrew twierdzeniom powoda została wykonana zgodnie z umową i powód roboty odebrał, nie wnosząc jakichkolwiek sprzeciwów i zastrzeżeń.

Należność objęta pozwem i nakazem zapłaty została wyegzekwowana w całości w prowadzonym postępowaniu egzekucyjnym.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 maja 2014 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach w pkt 1 zasądził od pozwanego J. D. na rzecz powoda J. C. kwotę 1200 zł (tysiąc dwieście złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 4 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem, iż należność ta została wyegzekwowana w sądowym postępowaniu egzekucyjnym; w pkt 2 w pozostałym zakresie powództwo oddalił; w pkt 3 oddalił wniosek pozwanego o zwrot wyegzekwowanego świadczenia; w pkt 4 zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 227 zł (dwieście dwadzieścia siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, z tym zastrzeżeniem, iż należność ta została wyegzekwowana w sądowym postępowaniu egzekucyjnym.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 16 grudnia 2010 roku pozwany J. D. zawarł z pozwanym J. C. umowę na wykonanie bramy garażowej uchylnej w kolorze brązowym z zamkiem tradycyjnym o wymiarach bramy: szerokość 2 500 cm oraz wysokości 2 200 cm, a nadto montaż bramy na piankę przy rozkuciu otworu, za wynagrodzeniem pozwanego w kwocie 1 200 zł.

Pracownik pozwanego M. J. w dniu 28 lutego 2011 roku dokonał montażu zakupionej przez powoda od pozwanego bramy garażowej, dokonując rozkucia jednej ze ścian otworu, gdzie brama została zamontowana. Powód podpisał protokół odbioru wykonanych prac.

Jak stwierdzono, powód zgłosił pozwanemu, w tym piśmie z dnia 15 marca 2011 roku, iż zamontowana brama odbiega wymiarowo od zamówienia – nie zgadzają się wymiary: szerokość i wysokość, wstawiona jest niechlujnie, krzywo, źle się domyka, cała się rusza, jej solidność odbiega od rzeczywistego zamówienia.

Pismem z dnia 21 kwietnia 2011 roku pełnomocnik powoda wezwał pozwanego do doprowadzenia zamówionego przez niego towaru w postaci bramy garażowej do stanu zgodnego z umową – zamówieniem z dnia 16 grudnia 2010 roku przez jego niezwłoczną wymianę na nową.

W odpowiedzi na pismo pełnomocnika powoda pozwany pismem z dnia 5 maja 2011 roku wezwał o przedstawienie dowodu zakupu bramy w celu ustosunkowania się do pisma powoda z dnia 21 kwietnia 2011 roku.

Pismem z dnia 16 maja 2011 roku pełnomocnik powoda złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy z uwagi na wady fizyczne towaru oraz wezwał pozwanego do demontażu zamontowanej bramy na jego koszt, przywrócenie rozkutyh ścian do stanu sprzed montażu na jego koszt oraz zwrotu zapłaconej ceny w wysokości 1 200 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma.

Sąd ustalił stan faktyczny w zakresie w jakim był sporny pomiędzy stronami w oparciu o powołane wyżej dokumenty złożone przez strony, które korespondowały ze sobą i się wzajemnie uzupełniały. Przy czym w niniejszej sprawie spornym było to czy zamontowana u powoda brama garażowa posiadała wady, w tym wady w jej montażu i czy w związku z tym powód był uprawniony do odstąpienia od umowy. W tym zakresie w niniejszej sprawie dowód tego, że umowa została wykonana zgodnie z jej treścią obciążał pozwanego (art. 6 k.c.). Pozwany jednak tej okoliczności nie wykazał. Natomiast zarzuty pozwanego, iż dopuszczone na rozprawie w dniu 22 maja 2014 roku dowody są spóźnione należało uznać, za chybione. Podkreślenia wymaga, iż wniosek o dopuszczenie dowodu z pisma z dnia 15 marca 2011 roku został już zawarty w treści pozwu. Należy natomiast odróżnić czynność procesową polegającą na złożeniu wniosku

dowodowego, od czynności polegającej na przeprowadzeniu dowodu zawnioskowanego przez stronę. W niniejszej sprawie powód wykonał nałożone na niego zobowiązanie do przedstawienia zawnioskowanego w pozwie dowodu. Stąd nie było przeszkód w jego przeprowadzeniu.

Wobec tego powództwo jako zasadne uwzględniono. Sąd Rejonowy podniósł, że strony zawarły umowę sprzedaży bramy garażowej oraz umowę dotyczącą jej montażu do której znajdują zastosowanie, poprzez przepis art. 627¹ k.c.. zapisy ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176 ze zm.). Zastosował w niniejszej sprawie normy art. 8 ust. 1 i 4 oraz art. 9 ust. 1 ustawy; wskazał, że powód pismem z dnia 15 marca 2011 roku zawiadomił pozwanego o stwierdzonej niezgodności zamontowanej bramy z umową oraz wezwał pozwanego do usunięcia zamontowanej bramy. Pismo to zostało doręczone pozwanemu do rąk jego pracownika, zatem doręczenie było skuteczne (art. 97 k.c.).

Wskazał, iż zawiadomienie o niezgodności towaru z umową to informacja o pewnych faktach, oświadczenie wiedzy, a nie woli. Zdaniem Sądu Rejonowego pismo z dnia 15 marca 2011 roku zawierało cechy zgłoszenia niezgodności towaru z umową z art. 9 ust. 1 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej. Skoro więc pozwany stosownie do treści art. 8 ust. 3 ustawy nie ustosunkował się do tego żądania w terminie 14 dni, przyjęto, że uznał je za uzasadnione.

Sąd pierwszej instancji podniósł, iż pozwany nie wykazał by ustosunkował się do złożonego przez powoda zawiadomienia o niezgodności oraz wezwania do jej usunięcia. Nie wykazał nadto, aby ustosunkował się do zgłoszenia reklamacyjnego w późniejszym okresie, a jego żądanie dostarczenia dowodu zawarcia umowy nie było uzasadnione, bowiem pozwany sam przyznał, że sprawa reklamacji była mu znana i winien był dysponować umową zawartą z powodem.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podano, iż brak ustosunkowania się do zgłoszenia oznacza uznanie żądania konsumenta za uzasadnione. Sprzedający powinien się wypowiedzieć w sposób definitywny i jednoznaczny, czy zgłoszone żądanie uznaje za uzasadnione, czy też nie. W niniejszej sprawie powód nie otrzymał od pozwanego jednoznacznej informacji o uznaniu, bądź nie uznaniu złożonej reklamacji. Stąd w niniejszej sprawie należało uznać, iż pozwany uznał żądanie powoda za uzasadnione. Pozwany nie może więc kwestionować swojej odpowiedzialności za niezgodność towaru z umową.

Sąd Rejonowy podkreślał, że powód stwierdził niezgodność towaru z umową przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru, a więc zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 ustawy należy przyjąć domniemanie niezgodności towaru z umową na chwilę wydania towaru, zaś pozwany oprócz złożenia wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. J. oraz protokołu odbioru nie złożył innych wniosków dowodowych na okoliczność wykazania, iż w chwili wydania towar był zgodny z umową.

Uznano zatem, że oświadczenie powoda o odstąpieniu od umowy było skuteczne, skutkiem czego zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 200 zł tytułem zwrotu uiszczonego wynagrodzenia za zakup i montaż bramy garażowej.

O odsetkach orzeczono na mocy art. 481 k.c. oraz art. 455 k.c. zasądzając wskazaną kwotę z ustawowymi odsetkami od dnia 4 stycznia 2012 roku, uznając, że dopiero doręczenie odpisu pozwu pozwanej stanowiło wezwanie do zapłaty należności dochodzonej w niniejszym postępowaniu, a pozwany miał wiedzę o treści pozwu najpóźniej w dacie złożenia sprzeciwu (w dniu 03 stycznia 2012 roku).

W pozostałym zakresie żądanie odsetek oddalono jako niewykazane, gdyż powód nie wykazał daty doręczenia pozwanemu skutecznego oświadczenia o odstąpieniu od zawartej z nim umowy i żądania zwrotu uiszczonej ceny.

Z uwagi na wyegzekwowanie przez powoda w sądowym postępowaniu egzekucyjnym należności objętej pozwem Sąd w wyroku zasądzając od pozwanego na powoda zaznaczył tą okoliczność (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 1979 roku, sygn. akt III CZP 91/78).

O kosztach postępowania Sąd postanowił na podstawie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu.

Apelację od tego wyroku w całości wniósł pozwany, domagając się jego zmiany i oddalenia powództwa w całości, względnie jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu za wszystkie instancje według norm przepisanych.

Zarzucał naruszenie prawa materialnego poprzez uznanie, że powodowi służyło prawo do odstąpienia od umowy i należna jest mu kwota 1200zł z tytułu wadliwie wykonanej bramy. Apelujący wskazywał, że zasadnie wnosił o dostarczenie mu dowodu zakupu bramy, bowiem nie wiedział o którą bramę chodzi, ponadto powód podpisał oświadczenie o braku zastrzeżeń. Powoływał się nadto na gotowość oględzin bramy, jednakże nie został wpuszczony przez powoda, tym samym uniemożliwiając ocenę zasadności reklamacji.

Podnosił nadto skarżący, że doszło do naruszenia prawa procesowego przez dopuszczenie dowodów złożonych po terminie przez powoda w piśmie z 03.04.2014r. Zarzucał, iż jest to niezgodne z procedurą obowiązującą w postępowaniu uproszczonym i złożył stosowne zastrzeżenie do protokołu.

Powód wniósł o oddalenie apelacji pozwanego i zwrot kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie była uzasadniona.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż stan faktyczny w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sporu w niniejszej sprawie został ustalony prawidłowo, w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy; te ustalenia faktyczne Sąd Odwoławczy przyjął więc za własne, bez konieczności ponownego przytaczania.

Niesłuszny był zarzut prekluzji dowodowej; w istocie bowiem powód zgłosił wnioski dowodowe w terminie, bowiem już w pozwie; zostały one jedynie przeprowadzone na dalszym etapie postępowania, jak słusznie wskazywano to w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nie doszło więc do naruszenia prawa procesowego.

Odnosząc się do zarzutu zignorowania przez Sąd niemożności sprawdzenia zasadności reklamacji na miejscu z przyczyn leżących po stronie powoda, wskazać wypada, iż pozwany nie wykazał, by zdarzenie takie miało miejsce, a powód mu zaprzeczył.

Podzielić wypadało również ocenę prawną roszczenia, przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Zasadnie bowiem uznał Sąd pierwszej instancji, że powód skutecznie zgłosił pozwanemu reklamację, natomiast wobec braku jego reakcji - był uprawniony do odstąpienia od umowy, co też skutecznie uczynił. Zasadnie uznano, że pozwany nie wykazał swojej reakcji na reklamację powoda w sposób pozwalający na przyjęcie jego merytorycznego stanowiska w tej kwestii (art. 8 ust. 3 ustawy), z wszelkimi tego konsekwencjami. Pozwany także nie udowodnił w trybie art. 6 kc, iż brama została wykonana zgodnie z umową.

W sytuacji, gdy doszło do odstąpienia od umowy, należało ją uznać za niezawartą, a strony winny zwrócić sobie to, co już sobie świadczyły na jej poczet (art. 395 § 2 kc). Zwrot wpłaconej na rzecz pozwanego kwoty 1200zł był więc słuszny.

Nie doszło zatem także do naruszenia przepisów prawa materialnego, przy czym zarzut ten nie został w apelacji w żaden sposób skonkretyzowany. Działając z urzędu jednak Sąd Odwoławczy zaistnienia takiego mankamentu nie stwierdził.

W tym stanie rzeczy należało uznać zaskarżone orzeczenie Sądu pierwszej instancji za trafne, natomiast żaden z zarzutów apelacji nie był w stanie go wzruszyć.

Z tych przyczyn oddalono bezzasadną apelację pozwanego na zasadzie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na zgodnie z art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc, obciążając obowiązkiem ich zwrotu przegrywającego pozwanego na rzecz wygrywającego powoda. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika powoda będącego adwokatem, obliczone stosownie do § 6 pkt 2 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.